

[Indenrigsministeren.]

indvindes Erfaringer med Hensyn til Virkningen af hele den Lovgivning, som vi da fik gennemført, Erfaringer, som vi ingenlunde endnu besidder, og der maa ved Behandlingen af disse Spørgsmaal handles med en ganske anden Varsomhed, end det ærede Medlem har i Sinde, om Resultater skal kunne naas. Det ærede Medlem burde erindre det gamle Ord, at den, der tror, haster ikke, og i Overbevisningen om sin Opfattelses Rigtighed give sig Tid, indtil de indvundne Resultater kan bundfælde sig, saaledes at man virkelig kan naa til den Klarhed, som man i Øjeblikket ikke besidder med Hensyn til dette Spørgsmaal, og Rimeligheden af og Muligheden for paa dette Omraade at gaa videre, end vi gik ved den sidst vedtagne Lov om Ejendomsbeskatning til Kommunerne. Jeg vil derfor saa lidt nu som i forrige Rigsdagssamling kunne tilsige det ærede Medlem Regeringens Støtte til Gennemførelsen af disse Planer, men vi er naturligvis rede til at forhandle med det ærede Medlem i det Udvalg, som antageligt vil blive nedsat til Behandling af dette Spørgsmaal.

Det af det ærede Medlem Hr. Hauge anbefalede Lovforslag gaar, som allerede sagt, ikke nær saa vidt. Det ærede Medlem har jo Ret i, at denne Lovgivning fremtræder som Led i Bestræbelserne for paa betydelige Omraader at mindske Krisens Virkninger, og jeg skal slet ikke benægte, at en Ændring af Reglerne for Skatterne paa faste Ejendomme af de Typer, her er Tale om, kan have Betydning til Fremme af Byggeriet i den kommende Tid; derom er der maaske ikke nogen som helst Tvivl. Og at Arbejdsløsheden derigennem muligt i nogen Maade kan afhjælpes, ja, det vil jeg heller ikke benægte. Men det sker jo rigtigt nok paa Bekostning af Indkomster, som lovmæssigt tilkommer Stat og Kommune, og derigennem nødvendiggøres jo en Udskrivning af de Beløb paa anden Maade.

Det vil sige, at disse Foranstaltninger højst sandsynligt vil foranledige en Stigning af de personlige Skatter til Stat og Kommune, som sandelig i Forvejen er betydelige nok og i fremtrædende Grad hemmer det, som det ærede Medlem vil søge at fremme ved sit Lovforslag, nemlig Muligheden for og Villigheden til at sætte Arbejde i Gang. Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at det ærede Medlem har Ret i, at en Billiggørelse af Byggeriet og Driften af Ejendomme vil fremme Byggebestræbelserne. Men jeg tror rigtig-

nok, at denne Billiggørelse bør tilvejebringes i hvert Fald ogsaa paa anden og mere direkte Maade end den, det ærede Medlem her har peget paa.

Det ærede Medlem siger, at hans Lovforslag er at betragte som et Supplement til § 5 i Statsboligfondsloven af 1923, og deri kan jeg for saa vidt ogsaa give det ærede Medlem Ret. Det er vel ikke urigtigt, naar det hævdes, at ved det nutidige Byggeri kan Beboelseslejligheder fremstilles til en Lejepris af om ved 10 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Kvadratmeter Lejlighedsareal. Det er i hvert Fald den Grænse, hvortil interesserede Kredse i de dyrere Ejendomme ønsker Lejen nedbragt ved Anvendelsen af § 5. Hvis man gennem den Skattefrihed, som det ærede Medlem her stiller Forslag om for visse Lejlighedstyper, kan bringe Lejen pr. Kvadratmeter Lejlighedsareal ned med 70 Ø., hvad jo er hævdet, vil det sige, at man i de allerfleste Ejendomme af dem, som er bygget imellem 1923 og 1926, vil naa ned til den Lejepris pr. Kvadratmeter Lejlighedsareal, som er gældende for Byggeriet, der tilvejebringes for Tiden, og at man derfor, hvis man skulde anvende baade Bestemmelserne i § 5 og det, som det ærede Medlem her foreslaar, vil bringe en Række Ejendomme saa langt ned, at den Byrde, der i Henhold til § 5 kommer til at paahvile Stat og Kommune, i væsentlig Grad vil blive forøget. Derom er der jo ikke nogen som helst Tvivl.

Og medens vi ved Anvendelsen af § 5 paa Forhaand ved, hvorledes den Del af den lettede Byrde, som altsaa skal bæres fremtidig eller i nogle Aar af Stat og Kommune, vil fordeles mellem Stat og Kommune ensartet overalt, hvor Lettelsen tilvejebringes, vil dette ikke blive Tilfældet efter det af det ærede Medlem stillede Forslag. Der kan man ikke paa Forhaand vide noget i saa Henseende. Forholdet er i hvert Tilfælde vekslende fra Kommune til Kommune, efter som Reglerne for Beskatning af faste Ejendomme er bragt til Anvendelse i større eller mindre Omfang.

Jeg skal ikke føje yderligere til mine Bemærkninger om denne Sag, men jeg skal minde om mine Udtalelser i forrige Samling og ligesom da erklære mig villig til at deltage i en Overvejelse af Sagen, idet jeg er klar over, at som Sagen for Byggeriets Vedkommende har udviklet sig i Tiden siden 1922—23, er der store Vanskeligheder, ikke mindst for de store Byggekomplekser, men ogsaa for mange Parcelejere, Vanskeligheder, som nødvendiggør en Overvejelse hos de Myndigheder,